— Добрий вечір! — сказав Місяць головному Міському годинникові, що мешкав на високій ратушевій вежі.— Ніколи не знаю, чи чотири рази казати тобі "добрий вечір", чи лиш раз.

Справа в тому, що Ратушевий годинник мав аж чотири обличчя — на кожнім боці вежі, і деколи Місяць вітався до кожного обличчя зокрема.

— Бам-бам-бам-бам-бам-бам-бам-бам,— відповів годинник, вітаючись і сповіщаючи одночасно, що вже восьма година вечора. Уявляєте собі, скільки раз він мусив пробамкати о 12 годині? Але Міський годинник добре знав математику і ніколи не помилявся. Крім того, він видзвонював що чверть години: "бім-бім-бім, бім-бім-бім..."

— Не маю часу навіть спокійно повечеряти, — скаржився він Місяцеві. — А щоб пильно обдивитися місце, про це й мови не може бути. Мушу іще стежити за вуличними годинниками, щоб завжди правильно показували час. Ти ж знаєш, які вони неслухи, ці вуличні годинники, зовсім як вуличні, хлопчиська. До того ще й дволикі...

— Так, так,— погоджувався Місяць. — Це нелегка робота. Але все ж набагато краще, ніж просто швендяти по місту, як це роблю я, оглядаючи все довкола, прислухаючись до цікавих розмов...

— Це не дуже гарно: слухати чужі розмови,— сказав Міський годинник. — Хіба тебе не сварять за це?

— Ще й як! — зітхнув Місяць. — Тільки я кудись піткнуся, як співають "Ой не світи, Місяченьку..."

— Ну от!

Вони хвилю помовчали. Місяць тим часом обійшов ратушеву вежу довкола, пильно приглядаючись до кожного годинникового обличчя.

— Послухай,— сказав він згодом.— Чи не позичив би ти мені одне із своїх облич? Я так хочу спробувати бути годинником.

— Ну що ти? Як можна? Я не маю права бути триликим! — запротестував Міський годинник.

— Але ж вуличні годинники мають всього лиш по два обличчя,— не вгавав Місяць,— і не плачуть...

— Але ж то вуличні...

— Ти просто недобрий приятель! — образився Місяць.— Жаль тобі одного обличчя для найближчого друга.— Ну подумай,— додав він,— ти відпочинеш, адже ніколи не маєш відпустки, оглянеш місто... А я попрацюю за тебе.

— Ну гаразд,— зітхнув годинник,— бери! — і він простягнув Місяцеві одне із своїх облич...

— Спасибі! — аж проспівав Місяць. —Велике спасибі! Піду я подивлюсь, чи гаразд працюють наші вуличні годинники...

— Бім,— коротко відповів йому Міський годинник, — адже вже чверть на дев'яту, не забувай переводити стрілки!

Та Місяць уже не слухав його. Хвацько підкрутивши стрілки, як вуса, він рушив оглядати місто і сповіщати всіх про час...

— Пхиі — скривився перший Вуличний годинник, помітивши Місяця. — Я ще ніколи не бачив, щоб годинник ходив по небі.

— Яке має значення, де ходити! — відповів Місяць.— Хіба ти не ходиш?

— Ходжу! Але я сам собі ходжу! — презирливо скривився Вуличний годинник.

— А я сам собі ходжу, ще й по небі ходжу! — гордо відповів Місяць.— Отже, я двічі годинник. А ти не забувай переводити стрілки,— додав він звисока і поплив далі.

Незабаром Місяць побачив ще один Вуличний годинник.

— Цікаво, цікаво,— промимрив Місяць,— чому це ти відвертаєшся від мене?

Годинник скоса глянув на Місяця.

— Що з тобою,— продовжував Місяць,— чи ти не хворий?

— Ні,— буркнув годинник,— я просто показую потрібний час.

Місяць, на жаль, не бачив свого обличчя і тому не міг сказати, чи правду каже Вуличний годинник. Але він добре запам'ятав розмову з приятелем з ратушевої вежі.

— Зараз перевірю, чи ти не дволикий,— сказав Місяць і поспішив поглянути на друге годинникове обличчя.

Але воно було таке ж саме, як і перше.

— Ну, гаразд, — сказав Місяць, — але страшенно не подобаються мені такі квасні обличчя!

Якийсь час Місяць не надибував .жодного Вуличного годинника. Аж нарешті на одній маленькій вузенькій вулиці щось щире посміхнулося до нього.

— Оцей мені подобається! — вигукнув Місяць. — Привіт, приятелю!

— Привіт! — радісно привітав його третій годинник. Обличчя йому світились радістю, стрілки вдоволено стирчали у різні боки.

— Нарешті зустрічаю приємне обличчя,— весело промовив Місяць. — Цілу годину блукаю містом, і всі, хто б мене не зустрічав, кривляться на мене, як на кислицю...

— Як на мене, то я часто маю гарний настрій, — сказав годинник. — І ви, на ваше щастя, потрапили якраз в такий час...

— Це чудово — завжди мати гарний настрій і усміхнене обличчя! — вигукнув Місяць.—Я вам раджу бути таким завжди!

— Ви так думаєте? — здивувався годинник.

— Я певний цього!

Вони ще трохи погомоніли, і Місяць зібрався відходити.

— Мені було дуже приємно і цікаво з вами, — сказав він. — О, не журіться, — вигукнув Місяць, глянувши на годинникове обличчя, — не журіться, прошу вас!

Але годинник кривився усе більше й більше.

— Будь ласка, посміхніться,— заблагав Місяць.— Ди так мило посміхаєтесь!

— Але... я... я... не можу... — пробелькотав годинник, — не знаю, чи зможу...

— Постарайтесь!

— Добре! — І годинник з натугою сіпнув лівим вусом і знову посміхнувся до Місяця.

— Чудово! Чудово! — проспівав Місяць, піднімаючись вгору.— Але ж, приятелю, — вигукнув він.— Ви дволикий! З одного боку ви посміхаєтесь, а з другого кривитесь!

— Я, здається, уже нічого не зможу зробити,— розпачливо мовив годинник. —Дзінь... Буммм...

І він затих назовсім.

Переляканий Місяць побіг назад до ратущевої вежі.

— Здається, вони всі зіпсувались! — сказав він Міському годинникові.

— Як-то всі?

— Перший, кого я побачив, лише кривився, другий — відвертався, третій, цей найввічливішии, щиро посміхався, а потім виявилось, що він нещирий...

Ратушевий годинник похитав головою:

— Ось що значить братися не за свою справу. Дано ж тобі визначати місяці

— Воно-то так,— сумно похилив голову Місяць, — але ж це так довго чекати від одного місяця до іншого...

— А що казати Сонцю, по якому люди навчились визначати роки? ? Місяць довго думав, а потім сказав:

— Маєш рацію! Кожен повинен знати своє місце і свої обов'язки.

На другий вечір Місяць вийшов на небо у новенькому убранні, тісно підперезаний, від чого виглядав зовсім юним. Він ласкаво вклонявся хмаркам, натирав до блиску зорі і прискіпливим оком оглядав місто: чи всі знають, що скоро початок нового місяця?